

Gwendolyn Masin: „Megtanultam, hogy csak a zene fontos”

Írta **Papp Tímea** - 2017. december 7.

Gwendolyn Masin - fotó: Böröcz Balázs

A magyar származású, sokoldalú holland hegedűművész, Gwendolyn Masin lesz az egyik vendég a Cziffra Fesztivál Kamarazenekarának koncertjén. Az indíttatásról, a családi és a zenei gyökerekről, a különböző iskolák hatásáról, a zenepedagógiáról és természetesen február 19-i hangverseny programjáról is beszélgettünk vele.

– Ilyen családi háttérrel volt-e más választása, mint a zenei pálya? Ön gyerekként vagy kamaszként soha nem lázadt, soha nem érezte azt, hogy ennyi, elég volt? Mi lendítette akkor át a holtpontra, és mi lendíti ma, ha vannak ilyenek?

– Mindig volt választásom, volt merszem nemet mondani. A szüleim mindig inspiráltak, és teszik ezt mind a mai napig, idősebb koruk ellenére mindketten teljes értékű, aktív résztvevői a zenei életnek. A darabok, amelyek az *Eredet* című albumon is hallhatóak, erősen támaszkodnak arra, ahogyan azokat a szüleim megtanították, megmutatták nekem, vagy ahogyan azokat ők maguk játszották. Akkor játszottam el azzal a gondolattal, hogy abbahagyom a zenélést, amikor a hangversenyeken olyan kritikát kaptam, amelyek nem voltak konstruktívak: egyik alkalommal a zsűri például azt mondta, hogy túl férfiasan játszom. Ezeknek az embereknek azonban hálával tartozom, amiért már nem érzek félelmet, csak örömet, amikor játszom, és amiért a közönséggel kapcsolatot tudok létesíteni. Őszintén, a mélypontokon magamat lendítettem át, egyedül birkóztam meg azokkal. Kétféle kritikát különböztetek meg: a konstruktívát, és azt,

amelyet féltékenységnek neveznék. Megtanultam, hogy ne hallgassak a féltékenységre, és azt, hogy csak a zene fontos számomra.

– Azok az iskolák, ahol tanult, más kulturális, ebből következően más zenei tradícióra épülnek, és valószínűleg nem hagyták érintetlenül sem a civil életben, sem művészként. Ezek milyen nyomot hagytak a technikáján vagy a zenéről, akár egyes művekről vagy zeneszerzőkről, előadókról vallott felfogásán? Hogyan épültek be ezek a hatások előadói és tanári pályájába?

– A különböző kultúrák minden szempontból nagy hatást gyakoroltak rám: lelkiileg, érzelmileg, meghatározták a világlátásomat. Azt gondolom, hogy a sokszínű származásom az életem valamennyi területét érinti; de közülük különösen erősen vannak jelen a mindennapjaimban a magyar gyökereim.

“

Egyszerre érzem magam mindenhol otthon, és sehol sem. Kivéve a zenét.

”

A magyar mellett valamennyi, az amerikai, a német, a francia-belga, az orosz iskola hatását érzem magamon, többek között ez (is) inspirálta a doktori dolgozatom témáját. Ennek írása során jöttem rá arra, hogy azon kevés hegedűművész közé tartozom, aki találkozott valamennyi irányzattal. Azonban biztosan ki tudom jelenteni, hogy a magyar irányzat és a Kodály-módszer áll hozzám a legközelebb. Megtisztelve érzem magam, hogy tanárként egy olyan intézményben dolgozhatok (Haute école de musique de Genève – Genfi Zeneművészeti Főiskola), amelyben Liszt Ferenc is tanított. Azt gondolom azonban, hogy nem csak egy jó irányzat van, hanem a korszerű tudáshoz szükséges, több helyről, több irányzattól részeket átvenni.

– Hogyan fogalmazódott meg önben doktori disszertációjának témája? Miért épp ebben a tárgyban kutatott? Kutatásai hogyan hatottak a pedagógiáról – akár a művészképzésről, akár a „hobby zenetanulásról” – vallott nézeteire?

– Kivételezett helyzetben voltam, hogy sokáig tanulhattam, ezért is rengeteg információ és gondolat keringett a fejemben, amikor egy napon szükségét éreztem, hogy ezek között rendet tegyek. Megkerestem a korábbi, még élő tanáraimat, hogy beszélnének-e a technikai tudásukról, ismereteikről, amelyek még korábban nem jelentek meg írásban. Mivel mindenki igennel válaszolt, tudtam, hogy miről fog szólni a disszertációm. Továbbá észrevettem, hogy keveset írtak, és egyáltalán:

“

kevés információ van jelen a hegedűoktatás mai állásáról; arról a legtöbbet a személyes tapasztalatok alapján, valamint diákoktól lehet megtudni.

”

A tanárok egymás között kevéssé cseréltek tapasztalatot; hogy ez pontosan minek köszönhető (publikációs lehetőségek hiánya, a mindig hiányzó idő, vagy hogy ezzel saját magukat kívánták védeni), nem könnyű megválaszolni. Manapság nehezebb e témában könyvet megjelentetni, mert egyrészt kisebb rá a kereslet, másrészt a mai diákoknak kevesebb a türelme, mint akár egy generációval korábban. Sokan felmennek a Youtube-ra, és szeretnék gyors válaszokat kapni, azonban a hegedű jelen állapotában 250 éves múltra tekint vissza, és ezen 250 éves történetében elég keveset változott. Továbbra is türelmet és elhivatottságot igényel megtanulni.

– Honnan származik tankönyvének ötlete? Mennyi idő alatt készült el, kik voltak a „tesztalanyok”?

– Az ötlet a diákjaim szüleitől jött, ők kértek meg, hogy írjam fel a gondolataim, ötleteimet számukra, hogy otthon jobban tudjanak a gyerekekkel együtt dolgozni. Ekkor vettem észre, hogy nincsenek olyan tankönyvek a piacon, amelyek egyszerre szólnak a gyerekeknek és azok szüleinek. 20 év oktatási tapasztalatán alapszik a könyv, konkrét „tesztalanyok” azonban nem voltak. A könyv megírása három hónapig, a szerkesztése, illusztrálása és a képek elkészítése pedig másfél évet vett igénybe.

Gwendolyn Masin – fotó: Solange Oppliger

– A GAIA Zenei Fesztivál művészeti vezetőjeként mit tart a legnagyobb kihívásnak? Mit vesz figyelembe a program, a művészeti arculat kialakításánál?

– A legnagyobbban talán azt érzem, hogy művészként banális, de egyben jelentős dolgokkal kell foglalkoznom. A GAIA Fesztivál szervezése mindig szerénységre tanít, és egyben mindig megmutatja, hogy mennyire erősen függ a művészet és kultúra a pénzügyi támogatók nagyvonalúságától. A program esetében elsősorban a meghívott művészek közötti kémia számít. Fontos számomra, hogy ismert és kevésbé ismert darabok is a program részei legyenek, továbbá az is, hogy olyan művek is szerepet kapjanak, amelyek kottáin még nem száradt meg a tinta.